

Arrest

nr. 210 530 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u geboren in Shijak. U bent etnisch Albanees en moslim. In 1978 trad u in het huwelijk met Z. D. (...) (O.V. (...)), met wie u twee kinderen genaamd Em. D. (...) (O.V. (...)) en E. D. (...) (O.V. (...)) heeft. Sinds uw huwelijk woonde u in het dorp Xhafzotaj. Op 28 mei 2000 doodde uw zoon Em. (...) bij een ruzie een zekere R. S. (...) met een vuurwapen. Hij sloeg onmiddellijk op de vlucht, eerst naar Tirana en vervolgens naar Italië, waar hij onderdook tot hij in het jaar 2005 werd uitgeleverd door de Italiaanse autoriteiten aan Albanië. Em. (...) werd op 18 juli 2002 bij verstek veroordeeld tot vijftien jaar gevangenisstraf, hetgeen in beroep verlaagd

werd tot tien jaar gevangenisstraf. Na zijn uitlevering verbleef Em. (...) tot 16 september 2011 in de gevangenis, waarna hij op voorwaardelijke basis werd vrijgelaten en zich onder juridisch toezicht diende te houden. Eén maand na de moord op R. S. (...) stuurde de familie S. (...) een afgevaardigde naar u om jullie op de hoogte te stellen van hun beslissing om bloedwraak te nemen. In augustus 2008 vond een moordpoging plaats gericht tegen uw broer N. D. (...), de nonkel langs vaderskant van Em. D. (...). In oktober 2008 vond een aanslag plaats gericht tegen E. D. (...), waarna deze besloot om Albanië te verlaten en naar België te reizen, waar hij op 15 december 2008 asiel aanvraagde. In het kader van zijn asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 9 april 2009 een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Uw broer N. D. (...) (O.V. (...)) diende vervolgens op 29 september 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, waarin het CGVS op datum van 28 november 2011 een weigeringsbeslissing nam, voornamelijk omdat de door uw broer aangenomen houding na het ontstaan van de bloedvete niet compatibel was met de houding van iemand die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft. Uw broer tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. In augustus 2011 vluchtte K. K. (...) (O.V. (...)), de toenmalige partner – en huidige echtgenote – van uw zoon E. D. (...), naar België. Op 29 mei 2012 vroeg zij asiel aan bij de Belgische autoriteiten. In het kader van haar asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 18 september 2012 een weigeringsbeslissing, omdat zij geen gevolg had gegeven aan haar oproeping voor gehoor op het CGVS, omdat zij na aankomst in België negen maanden gewacht had met het indienen van een asielaanvraag, en omdat u verklaarde geen enkel probleem te kennen in uw land van herkomst en enkel naar België te zijn gekomen om uw partner te vervoegen. Bij arrest van 28 februari 2013 kende de 'Conseil du Contentieux des Etrangers' (CCE) aan K. K. (...) de vluchtelingenstatus toe, rekening houdende met het principe van de eenheid van familie. Begin 2013 besloot ook uw zoon Em. (...) om Albanië te verlaten, en naar België te vluchten. Op 13 februari 2013 diende hij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 27 mei 2013 nam het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van Em. (...) een weigeringsbeslissing, omdat het CGVS oordeelde dat hij niet aannemelijk had gemaakt dat het conflict tussen uw familie en de familie S. (...) als een bloedvete diende beschouwd te worden, maar dat het louter ging om een interpersoonlijk conflict van gemeenrechtelijke aard. Tevens was het CGVS van mening dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn bewering dat hij opgesloten leefde, gezien het feit dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis minstens drie maal het huis had verlaten en eveneens verschillende malen Albanië had verlaten en weer was binnengekomen. Tegelijkertijd besloot het Commissariaat-generaal om – in het licht van de beslissing in het kader van de asielaanvraag van Em. (...) – de vluchtelingenstatus van E. (...) en zijn echtgenote K. (...) terug in te trekken. Bij arrest van 9 januari 2014 besloot de 'Conseil du Contentieux des Etrangers' (CCE) om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan Em. (...), alsook om het statuut van vluchteling van E. (...) en K. (...) te behouden. De CCE oordeelde dat het interpersoonlijk conflict tussen de families D. (...) en S. (...) wel degelijk als een bloedvete kon worden gecatalogeerd, en dat er onvoldoende beschermingsmogelijkheden voorhanden waren. Em. (...)’s echtgenote, E'. D. (...) (O.V. (...)), vroeg op 30 december 2013 asiel aan in België. In het kader van haar asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 30 april 2014 een weigeringsbeslissing, omdat uit haar paspoort bleek dat zij reeds op het moment van de asielaanvraag van haar echtgenoot Em. (...) in België aanwezig was maar naliel asiel aan te vragen, dat zij vervolgens terugkeerde naar Albanië, dat zij voor haar uiteindelijke komst naar België zes maanden in Italië doorbracht en daar geen asiel aanvraagde, en vervolgens na haar aankomst op Belgisch grondgebied nogmaals twee weken wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen. Bij arrest op datum van 24 juli 2014 kende de 'Conseil du Contentieux des Etrangers' (CCE) aan E'. D. (...) de vluchtelingenstatus toe, rekening houdende met het principe van de eenheid van familie. Uzelf besloot om samen met uw echtgenote op 2 oktober 2017 Albanië te verlaten en naar België te reizen, waar jullie op 12 oktober 2017 asiel aanvraagden. Bij terugkeer naar Albanië vreest u voor uw leven in het kader van de bloedwraak tussen de familie D. (...) en de familie S. (...). Bovendien kampte u met gezondheidsproblemen: u lijdt aan diabetes, u heeft hartklachten en u kampt met een ernstige leveraandoening ten gevolge van overmatig alcoholgebruik. Ook uw echtgenote Z. (...) kampt met medische problemen: zij heeft een heupprothese nodig.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Albanese paspoort (uitgegeven op 19.09.2017 en geldig tot 18.09.2027); uw Albanese identiteitskaart (uitgegeven op 20.05.2011 en geldig tot 19.05.2021), uw Albanese rijbewijs (uitgegeven op 24.04.2013); een attest van F. D. (...), dorpshoofd van het dorp Xhafzotaj (d.d. 26.09.2017) m.b.t. het bestaan van een bloedvete tussen de families D. (...) en S. (...), vergezeld van een gelegaliseerde vertaling naar het Frans; een brief van uw advocaat D. M. (...) m.b.t. de redenen voor uw afwezigheid op het gehoor van 27.11.2017 en een begeleidend medisch attest (d.d. 23.11.2017); een brief van uw advocaat D. M. (...) m.b.t. de redenen voor uw afwezigheid op het gehoor van 10.01.2018 en een begeleidend medisch attest (d.d. 08.01.2018); een schriftelijk antwoord van uw advocaat D. M. (...) op de aan u gerichte vraag om

inlichtingen (d.d. 18.12.2017), vergezeld van een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van DVZ; en een e-mail van uw advocaat D. M. (...) (d.d. 23.02.2018) waarin deze verwijst naar een arrest van de CCE daterend van 19.02.2018 en het principe van eenheid van familie als aanvullend asielmotief.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat u daadwerkelijk gevisieerd wordt in het kader van de bloedwraak tussen de families D. (...) en S. (...). Zo blijkt uit de verklaringen van uw zoon E. D. (...) tijdens zijn gehoor op het CGVS dat u niet werd aanzien als een doelwit in het kader van de bloedvete, omdat u ziek was. Bovendien verliet u soms de woning om een koffie te drinken, om boodschappen te doen of voor medische opvolging in het ziekenhuis (CGVS audition E. D. (...) d.d. 06.03.2009, p. 8). Ook uw zoon Em. (...) verklaarde in het kader van zijn gehoor op het CGVS dat u minder gevaar liep omdat u oud en ziek was, en dat u meer bewegingsvrijheid genoot (CGVS audition Em. D. (...) d.d. 4.03.2013, p. 8 en 12). M.b.t. uw echtgenote Z. (...) dient te worden opgemerkt dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat 'wij vrouwen niets met de zaak te maken hebben', en dat zij geen problemen kende in Albanië (DVZ, Vragenlijst CGVS Z. D. (...), vraag 5).

Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen in het kader van de bloedvete tussen uw familie en de familie S. (...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen hier niet het geval is.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de

bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Volledigheidshalve dient met betrekking tot de door u ingeroepen medische problemen, die u staaft aan de hand van twee medische attesten op uw naam ter rechtvaardiging van uw afwezigheid tijdens de gehoren op het CGVS en een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van DVZ, te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de overige door u aangehaalde asielmotieven en het door uw advocaat aangehaalde principe van eenheid van familie – u gaf te kennen in België te willen blijven omdat uw kinderen hier zijn (Verklaring DVZ S. D. (...), vraag 27) en uw echtgenote verklaarde naar België te zijn gekomen omdat jullie kinderen hier wonen en jullie kunnen helpen (Verklaring DVZ Z. D. (...), vraag 27) – dient nog opgemerkt te worden dat deze asielmotieven van louter persoonlijke en intra-familiale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende kinderen, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw Albanese paspoort, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit, hetgeen elementen zijn die in deze beslissing niet ter discussie staan. Aan het door u neergelegde attest van F. D. (...), dorpshoofd van het dorp Xhafzotaj (d.d. 26.09.2017) die het bestaan van een bloedvete tussen de families D. (...) en S. (...) bevestigt, kan verder geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Uit de op het

Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat dergelijke documenten van verzoeningsorganisaties en lokale besturen gemakkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn. De vaststelling dat uw zonen E. D. (...) en Em. D. (...) en hun respectievelijke partners K. K. (...) en E'. D. (...) als vluchteling erkend zijn in België, doet verder geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Elke asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen "48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel". In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat uit niets blijkt dat verzoekende partijen daadwerkelijk worden geïseerd in het kader van de bloedwraak tussen de families D. en S., betogen verzoekende partijen dat verwerende partij zich desbetreffend uitsluitend steunt op de verklaringen van hun twee zonen. Deze verklaringen dateren evenwel van 2009 (voor wat betreft E. D.) en van 2013 (wat betreft Em. D.). Deze verklaringen zijn dan ook geenszins actueel en houden geen rekening met de evolutie van de bloedwraak en de situatie van verzoekende partijen. Sinds hun zonen en hun echtgenotes Albanië hebben verlaten, en zij derhalve niet meer het doelwit kunnen vormen van bloedwraak, zijn verzoekende partijen het doelwit geworden van de familie S. Het risico om slachtoffer te worden van bloedwraak is des te groter voor eerste verzoekende partij nu zij omwille van haar medische problemen vaak naar het ziekenhuis dient te gaan voor verzorging en dan ook regelmatig het huis dient te verlaten.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen zelf geen concrete aanwijzingen bijbrengen waaruit blijkt dat zij thans wel persoonlijk geïseerd zouden worden in het kader van de bloedwraak tussen de families D. en S. Hun beide zonen gaven aan dat hun vader niet aanzien werd als een doelwit in het kader van de bloedvete, omdat hij oud en ziek was. Het is maar weinig plausibel dat eerste verzoekende partij, die eerst door de familie S. ontzien werd in het kader van de bloedvete omwille van haar leeftijd en gezondheidstoestand, plots wel geïseerd zou worden door de familie S. Tweede verzoekende partij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken overigens dat haar man na het vertrek van hun zoon Em. nooit benaderd is geweest door de familie S. (administratief dossier, stuk 15 (b), vragenlijst CGVS Z. D., vraag 3.5). Wat betreft zichzelf, verklaarde tweede verzoekende partij daarnaast uitdrukkelijk dat dat 'wij vrouwen niets met de zaak te maken hebben' en dat zij geen problemen kende in Albanië (administratief dossier, stuk 15 (b), vragenlijst CGVS Z. D., vraag 3.5).

2.2.4. Daarenboven, zelfs indien verzoekende partijen aannemelijk maken dat zij persoonlijk geïseerd worden in het kader van deze bloedwraak, *quod non*, dient te worden vastgesteld dat zij hoe dan ook niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen in het kader van de bloedvete tussen hun familie en de familie S. geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen hier niet het geval is.

De Raad stelt vast dat de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie (bijlagen 3-7 van het verzoekschrift) op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissingen dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen en de informatie in het administratief dossier waarop deze motivering is gesteund, weerlegt.

Wat vooreerst het betoog van verzoekende partijen betreft dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten nu zelfs de familie van de Albanese procureur-generaal Albanië moest ontvluchten nadat hij bedreigd werd (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit het bijgebrachte internetartikel evenwel blijkt dat de verhuus van de familie van de procureur-generaal naar een ander land een beschermingsmaatregel betreft genomen door de Albanese autoriteiten. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze informatie aantoont dat de Albanese autoriteiten hen geen bescherming zouden bieden.

Verder bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissingen niet ontkend wordt dat het fenomeen bloedwraak nog steeds een probleem vormt in Albanië en dat ook corruptie nog steeds een wijdverbreid probleem is, doch wordt erop gewezen dat uit de uitgebreide informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, delen 1-34) blijkt dat de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen hebben ter bestrijding van het fenomeen bloedwraak. Ook wat betreft corruptie werden er verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. De informatie die verzoekende partijen bijbrengen en waarin gesteld wordt dat bloedwraak en corruptie nog steeds een probleem vormen binnen de Albanese maatschappij (bijlagen 3 en 5-7), volstaat dan ook geenszins om de vaststellingen in de bestreden beslissingen dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Verder duidt de Raad er nog op dat ook in de bestreden beslissingen opgemerkt wordt dat rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en dat de politie soms geen bescherming

kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen. Doch neemt dit niet weg dat uit de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

Verder bemerkt de Raad nog dat de verwijzing van verzoekende partijen naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 137 920 van 4 februari 2015, nr. 158 129 van 10 december 2015 en nr. 160 706 van 25 januari 2016) niet dienstig is aangezien deze arresten geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht. Bovendien is de motivering in de bestreden beslissingen aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië voor wat betreft bloedwraak gebaseerd op recentere informatie, waaronder de COI Focus aangaande bloedwraak in Albanië d.d. 29 juni 2017 (administratief dossier, stuk 23, map landeninformatie, deel 1) dewelke gesteund is op onder andere informatie verkregen tijdens een *fact finding* missie naar Albanië van 13 maart 2017 tot 21 maart 2017.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partijen geen concrete aanwijzingen of geldige redenen aanbrengen waaruit blijkt dat zij, gelet op hun persoonlijke omstandigheden geen beroep kunnen doen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

De Raad besluit dan ook dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat er voor hun problemen met de familie S. in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn.

2.2.5.1. Verder wijzen verzoekende partijen er nog op dat alle familieleden die betrokken zijn in de bloedwraak erkend werden als vluchteling in België. Verzoekende partijen duiden op het principe van eenheid van de familie en verwijzen in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.5.2. De Raad benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partijen geenszins kunnen worden gevolgd waar zij lijken te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar familieleden tot hen moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt.

De Raad wijst erop dat UNHCR in de paragrafen 181 t.e.m. 188 van het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*' (2011) stelt dat alleen wanneer voldaan wordt aan vier cumulatieve voorwaarden men in het kader van een familie-eenheid kan worden erkend als vluchteling: verzoekende partij moet behoren tot het kerngezin, verzoekende partij bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekende partijen. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat er geen sprake is van een gedeelde vrees.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning als vluchteling van haar familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat de geciteerde rechtspraak geen bindende precedentswaarde heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verzoekende partijen dienen hun vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijven hiertoe manifest in gebreke.

2.2.6. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een

asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit wat voorafgaat dat, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan hun bewering dat zij persoonlijk geïsoleerd worden in het kader van de bloedwraak, *quod non*, zij geenszins aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.7. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen niet preciseren op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord, dat zij toegang hadden tot hun dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissingen met reden werden omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen aanspraak kunnen maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien zij geenszins aannemelijk hebben gemaakt persoonlijk te worden geïsoleerd in het kader van de bloedwraak tussen de families D. en S. en, indien al geloof kan worden gehecht aan hun bewering wel degelijk persoonlijk te worden geïsoleerd, *quod non*, zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij niet zouden kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partijen in hun schriftelijk antwoord van 18 december 2017 op de vraag om inlichtingen van het Commissariaat-generaal van 14 december 2017 (administratief dossier, stuk 6 en stuk 12, map documenten, deel 8) de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij persoonlijk worden geïsoleerd in het kader van de bloedwraak en dat zij daarenboven niet aannemelijk maken dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT